

Sygn. akt V CSK 425/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa C. W. i A. W. B.
przeciwko Kancelarii Prawnej "L." spółce komandytowej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki A. W. B.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powódki obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanej.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Zarówno treść przedstawionych zagadnień prawnych, jak i argumentacja powódki powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła omawiana przesłanka. Sformułowane zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącą odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych elementów sytuacji procesowej przy dokonaniu szczegółowych założeń co do okoliczności faktycznych, a do takiego rezultatu zmierza wniosek w zakresie zagadnienia prawnoprosesowego uzasadniony poddaniem pod ocenę Sądu Najwyższego zagadnienia, czy skarżąca wypełniła obowiązek dowodzenia wskazany w art. 232 k.p.c. Irrelevantna dla rozstrzygnięcia pozostaje kwestia wpływu niestaranności spółki handlowej reprezentującej klienta przed sądem dla obowiązku zwrotu wynagrodzenia z tego względu, że spółka handlowa nie może być pełnomocnikiem procesowym, natomiast podstawą węzła obligacyjnego pomiędzy stronami była

umowa zlecenia. Wiążące się z tym zagadnienie, czy spółkę obowiązywała ta sama miara staranności, która obowiązuje adwokata lub radcę prawnego nie nosi cechy nowości i istotności, zwłaszcza wobec motywów Sądu drugiej instancji, który rozważał odpowiedzialność pozwanej w aspekcie staranności pełnomocników działających w wykonaniu umowy zlecenia przy uwzględnieniu profesjonalnego charakteru ich działalności.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.